

platební příkaz ukládající žalovaným, by směnečnou pohledávku zaplatili do 3 dnů pod exekucí, v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předmětem sporu je pohledávka, k jejímuž zajištění byla vydána směnka. Jest proto míti na paměti, že tu jde o řízení ve směnečném sporu, pro něž platí zvláštní ustanovení § 557 c. ř. s. V písemných námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu žalovaní skutkově neuplatnili, že jsou zemědělci a že se proto na ně vztahují ustanovení vlád. nař. čís. 142/1934, čís. 207/1934, čís. 211/1934 a čís. 258/1934 Sb. z. a n. S námitkou, že jsou zemědělci, přišli žalovaní teprve za sporu dávno po uplynutí neprodlužitelné třídenní lhůty v § 557 c. ř. s. stanovené k uplatnění námitek. Tato jejich námitka jest tudíž opožděná, a na tom nic nemění skutečnost, že vlád. nař. čís. 250/1935 Sb. z. a n. nabylo účinnosti teprve dnem 1. ledna 1936, tedy teprve po vznesení směnečných námitek proti směnečnému platebnímu příkazu, poněvadž i vládní nařízení čís. 142/1934, 207/1934, 211/1934 a 258/1934 Sb. z. a n., která byla již v platnosti dne 12. října 1935, to jest v době podání písemných směnečných námitek, poskytovala zemědělcům rovněž možnost ochrany proti vymáhání pohledávek, ale žalovaní této možnosti včas nepoužili. K tomu dlužno připomenouti, že při řešení otázky týkající se námitek žalovanými teprve za sporu vznesené, že jsou zemědělci a že proto mají nárok na úlevy, nejde jen o otázku ryze právní, nýbrž že jde o otázku především rázu skutkového. Tato námitka měla tudíž býti uplatněna po skutkové stránce již v písemných námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu, což se však nestalo. Tím, že zůstane při zachování směnečného platebního příkazu v platnosti, nebude porušen účel uvedeného vládního nařízení čís. 250/35 Sb. z. a n. a žalovaní nebudou připraveni o možnost uplatnění úlev jim uvedeným vlád. nařízením poskytnutých, poněvadž pro případ hrozící exekuce poskytuje ochranu ustanovení §§ 25 a násl. uvedeného vlád. nařízení.

Čís. 15360.

K výkladu § 5 vlád. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n.

Do lhůt uvedených v § 5 uvedeného vládního nařízení se nevčítá doba od 16. července 1934 do 31. prosince 1935, aniž se hledí k tomu, zda byla v průběhu této doby exekuce odložena čili nic.

(Rozh. ze dne 2. září 1936, R II 270/36.)

Při rozvrhovém roku přihlásil berní úřad též nedoplatky daně pozemkové, domovní a úroky z prodlení starší tří let v pořadí přednostním. Prvý soud ve svém rozvrhovém usnesení těmto přihlášeným nedoplatkům přednostní pořadí nepřiznal. Ve stížnosti do tohoto roz-

hodnutí uvedl Československý stát, že i těmto přihlášeným nedoplatkům, a to dani pozemkové, domovní a úrokům z prodlení za období od 1. července 1932 do 31. prosince 1932 přísluší právo přednostní, neboť dlužník je zemědělcem, proti němuž nebylo možno nedoplatky v roce 1934 a 1935 vymáhati, kterouž dobu nelze však dle ustanovení vlád. nař. čís. 142/34 a 207/34 Sb. z. a n. do promlčecí lhůty započítati, dále že požadované nedoplatky byly knihovně zajištěny do dvou let od jejich splatnosti, takže tím bylo jejich přednostní právo zachováno. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu, by provedl nové rozvrhové řízení v části, pokud bylo jeho usnesení napadeno.

D ů v o d y:

Ze spisů jest zřejmé, že dlužník jest zemědělcem v chráněném okresu. Podle § 5 vlád. nař. čís. 142/34 a vlád. nař. čís. 207/34, 211/34 a čís. 258/34 Sb. z. a n. se nevčítá doba, po kterou podle těchto nařízení nemohou býti pohledávky proti zemědělcům vymáhány, do lhůt promlčecích ani do jiných lhůt, jejichž uplynutí jest spojeno pro věřitele s právní újmou. Názor rekursního soudu, že by ustanovení to mohlo přijíti v projednávaném případě v úvahu jediné tehdy, kdyby bylo došlo v exekčním řízení proti dlužníku vedeném k nějakým odkladům, dlužníkovým zákrokem ve smyslu § 3 cit. vlád. nař. vyvolaným, nelze sdíleti. Práví-li se v § 1 cit. vlád. nař., že pohledávky proti zemědělcům v okresích chráněných nemohou býti vymáhány, a stanoví-li se v § 5 cit. vlád. nař., že se nevčítá ani do lhůt promlčecích, ani do jiných lhůt, jejichž uplynutí jest spojeno pro věřitele s právní újmou, doba, po kterou nemohou býti pohledávky proti zemědělcům vymáhány, jest tomu rozuměti tak, že věřitel, — v projednávaném případě Čs. stát, zastoupený berním úřadem —, nebyl oprávněn po dobu od 16. července 1934, kdy nabylo vlád. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n. účinnosti, až do 31. prosince 1935, do kteréžto doby byla jeho účinnost prodloužena, podniknouti jakékoliv exekční kroky proti dlužníku, jenž jest zemědělcem v chráněném okresu. Tato doba nemůže se včítati ani do lhůty promlčecí, ani do jiných lhůt, jejichž uplynutí jest spojeno pro věřitele s právní újmou, tudíž v projednávaném případě do lhůty v § 265 zák. čís. 76/27 Sb. z. a n. stanovené. Kdyby bylo uvedené nařízení zamýšlelo ze včítání do promlčecích nebo jiných lhůt vyloučiti pouze dobu, po kterou byla exekuce k návrhu dlužníkovu odložena, bylo by to muselo výslovně stanoviti. Stanoví-li se však v uvedeném nařízení zcela všeobecně, že se doba, po kterou podle tohoto nařízení pohledávky nemohou býti vymáhány, nevčítá ani do lhůt promlčecích, ani do jiných lhůt pro věřitele s právní újmou spojených, rozumí se tím doba od 16. července 1934 do 31. prosince 1935 vůbec, nehledíc k tomu, zda byla v jejím průběhu exekuce odložena čili nic. Podle tohoto právního názoru na věc nevčítá se tudíž lhůta od 16. července 1934 do 31. prosince 1935 do tříleté lhůty podle § 265, odst. 3 zák. čís. 76/27 Sb. z. a n., jejíž uplynutí by bylo spojeno

pro věřitele (Čs. stát) s právní újmou, totiž se ztrátou přednostního pořadí. Důsledkem toho jest při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti i k přihlášeným starším než tříletým nedoplatkům daňovým a k úrokům z prodlení, takže, byly-li nemovitosti prodány dne 13. ledna 1936, jest přihlížeti k nedoplatkům daňovým a k úrokům z prodlení za dobu od 1. července 1932 do 31. prosince 1932 přihlášeným a v rekursu i v dovolacím rekursu požadovaným.

Čís. 15361.

V řízení o úpravu hranic podle §§ 850 a násl. obč. zák. nelze si stěžovati do rozhodnutí soudu druhé stolice ani po vydání zákona č. 100/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. září 1936, R I 775/36.)

Rekursní soud uložil prvému soudu v řízení o úpravě hranic podle §§ 850 a násl. o. z. nové jednání a rozhodnutí, vyhradiv svému usnesení právní moc.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Podle § 4 cís. nařízení ze dne 22. července 1915 č. 208 ř. z. (dílčí novela II) nejsou v řízení o úpravu hranic podle §§ 850 a násl. obč. zák. přípustné stížnosti proti rozhodnutím soudu druhé stolice. Tento zákonný předpis platí i po vydání zákona č. 100/31, neboť podle § 1, odst. 2 zmíněného zákona nepozbyly účinnosti ustanovení zvláštních zákonných předpisů o věcech, o nichž jedná tento zákon.

Čís. 15362.

Civilní soud jest vázán zjištěním trestního soudu i tenkrát, jde-li o soukromoprávní nároky kýmkoliv a proti komukoliv odvozované z trestného činu, jehož se týká odsuzující rozsudek.

(Rozh. ze dne 3. září 1936, Rv I 1281/35.)

Žalobce se na žalovaných domáhá náhrady škody, již utrpěl pádem do vykopávky, a spatřuje zavinění žalovaných ing. Č. a ing. M. v tom, že nevynaložili náležitou péči, aby vykopávka byla náležitě osvětlena, a přes to, že ustanovili nočního hlídače, nepřesvědčovali se, zda skutečně svou službu řádně koná, a dále v tom, že nezapažili příkopy a neopatřili je zábradlím, konečně že nenechali výkopovou jámu vypažiti a zabezpečiti břehy proti sesutí. Zavinění Karla B. spočívalo v tom, že jako polír na stavbě dával rozkazy k provádění přechodů a zabezpečova-